

LAURBERG & GAD FOT. 1917

FOTOTYPI PACTH & CRONES EFTF.

Chr. Blinkenberg

VI.

Christian Blinkenberg.

15. Februar 1863—25. Januar 1948.

Tale holdt i Videnskabernes Selskabs Møde den 30. April 1948.

Af Carsten Høeg.

Christian Sørensen Blinkenberg tilhørte en stor Generation i dansk Antikforskning. Han var omtrent jævnaldrende med A. B. Drachmann og kun en halv Snes Aar yngre end J. L. Heiberg, og selvom han ikke naaede at opleve Madvig som Universitetslærer, tør man dog hævde at han er blevet præget af den Aand som Oldtidsstudiet havde faaet i vort Land gennem Madvigs overordentlige Personlighed. Ligesom Heiberg og Drachmann søgte han nye Veje, og det blev endog hans Lod at give Selvstændighed og fast Form til Universitetsstudiet og Forskningen herhjemme af en ny Gren af Oldtidsstudiet, den klassiske Arkæologi. Men gennem hele hans Virke spores at han havde faaet sin Skoling i den klassiske Filologi i madvigsk Forstand.

Han fødtes den 15. Februar 1863 i Ribe som Søn af Drejermester A. P. Blinkenberg, og han blev Student i 1880 fra Ribe Latinskole. Familien Blinkenberg har vistnok sit Navn efter en Lokalitet i Sydjylland og har i hvert Tilfælde gennem en Række Generationer hørt til i disse Egne. Christian Blinkenberg var den første studerede Mand indenfor Familien, men han vedblev Livet igennem at føle en nøje Tilknytning til sin Families gamle Egn og en dyb Sympati med Bondelivets enkle Livsformer. Hermed stemmede ogsaa hans ydre Fremtræden; der var over hans tunge Skikkelse og skarptskaarne Træk et stærkt Præg af Myndighed og Ro men ogsaa af en noget tillukket og stundom haard Selvhævdelse. Endnu som gammel Mand elskede han at tilbringe Ferier paa en lille Ejendom, Stridbjerg, i Nærheden af Varde. Dèr kunde han føle sig som en rigtig gammeldags Jyde, rolig og sindig, allermest tilfreds naar han kunde gaa paa Fiske-

tur og ryge paa sin Forpagterpibe. Dette har ogsaa Betydning for Forstaaelsen af Blinkenbergs Egenart som Videnskabsmand: han vilde altid have fast Grund under Fødderne; han vilde gennemarbejde, paa alle Ledder og Kanter og tilbunds, det Omraade der var blevet hans Lod; han var mistænksom overfor det lette og fantasifulde men havde en umiddelbar Finsans for Naturlighed og Humor (Herodot og Holberg hørte til hans Yndlingsforfattere); og han glemte aldrig at ogsaa Oldtidens Grækere levede et Hverdagsliv der var fyldt med de samme Tanker og Glæder og Bekymringer som Nutidens Hverdagsliv naar det ikke er blevet altfor urbaniseret.

Ved Universitetet fik han som Lærere i de klassiske Sprog J. L. Ussing, M. Cl. Gertz og Oskar Siesbye. Men han studerede ogsaa Dansk med stor Iver og fulgte sproglige Forelæsninger indenfor andre Omraader, hos Fausbøll og Vilh. Thomsen. I Filologisk-historisk Samfund har han endnu kunnet naa at høre Foredrag af Madvig, og vi ved at han var levende med i Samværet med sine Studiefæller; bl. a. var han Medlem af det Udvalg der tilrettelagde Opførelsen af Plautus' *Miles Gloriosus* da denne Komædie i 1883 blev opført paa Latin paa Folketeatret; selv udførte han Sceledrus' Rolle. Et særlig nøje Venskab forbandt ham med Dines Andersen med hvem han delte Forkærligheden for danske Dialektstudier og for Folklore; begge har i deres Doktorvita henvist til Betydningen af deres daglige Samarbejde og Diskussioner. De første Frugter af hans videnskabelige Bestræbelser er Foredrag han har holdt i Filologisk-historisk Samfund; de handler alle om sproglige Emner (hentet fra latinsk Sprog-historie og dansk Syntaks); og i 1888 udgav han og Dines Andersen, som unge Kandidater, en dansk Lydlære, beregnet i første Række for Optegnere af danske Dialekter og forsynet med et Forord af Vilh. Thomsen.

I Januar 1887 tog han Skoleembedseksamen med Latin som Hovedfag og Græsk og Dansk som Bifag og kastede sig derefter over Studiet af klassisk Arkæologi. Der var den Gang ikke nogen selvstændig Lærestol i dette Fag ved Universitetet, men Ussing var næsten lige saa meget Arkæolog som Filolog og han blev Blinkenbergs Vejleder. Det var da naturligt at Blinkenberg søgte en Stilling hvor han kunde dyrke denne nye Interesse, og allerede i 1888 blev han, som extraordinær Assistent, knyttet til Antiksamlingen,

der den Gang var forenet med Møntsamlingen; han kom her til at arbejde under den udmærkede Arkæolog C. L. Müller, hvis Nøjagtighed og Skarpsindighed han beundrede og hos hvem han blev bestyrket i sin strænge Holdning overfor det han kaldte »ørkesløs Lærdom«. Han opgav dog ikke sine filologiske Beskæftigelser; i 1889 udgav han i et Jubilæumsskrift for Borchs Kollegium en Afhandling om Sokrates' Anklager i Xenofons Erintringer, hvori han med Kyndighed og udpræget common sense vender sig mod nogle temmelig løse Hypoteser som Cobet havde sat ind i Verden; og han vedblev endnu en Række Aar at undervise ved Skoler og Kursus, en Virksomhed han var begyndt med allerede som ganske ung Student.

Det blev af langtrækkende Betydning for Blinkenberg at Universitetet i Efteraaret 1888 udsatte som Prisopgave »De Aesculapii cultu Athenis et Epidauri et monumentis cum eo coniunctis«. Det var en fortræffelig og ansporende Opgave da der faa Aar i Forvejen var blevet offentliggjort et rigt Materiale til Studiet af Asklepios-Kulten, fremdraget gennem de græske Udgravninger af denne Guds Helligdom i Epidaurus. Det var rigtig en Opgave for Blinkenberg: der var her et Væld af Enkeltproblemer ved Læsningen og Tydningen af de mange betydningsfulde Indskrifter; der var Muligheder for at trænge ind i Forstaaelsen af en simpel, folkelig Religionsform der havde udviklet sig i historisk Tid og følgelig kunde studeres saa at sige in concreto; og der var Brug for indtrængende Iagttagelse og skarpsindig Kombination. Blinkenberg maa have arbejdet med al sin stædige Energi paa denne Opgave, thi Prisen blev ham tilkendt — med megen Berømmelse — for en paa Latin skrevet Besvarelse paa ikke mindre end 327 Sider (Bedømmerne anmærker blot at der undertiden er »visse Besynderligheder« i den latinske Sprogform). Umiddelbart efter denne vældige Anstrængelse fik Blinkenberg Lejlighed til en lang Studierejse der tog ham halvandet Aar og førte ham til Paris, Italien, og først og fremmest til Grækenland, det Land han kom til at elske og kende som faa.

Under Grækenlandsrejsen fik han ikke blot Tid til at lære Landet og Monumenterne at kende men ogsaa til selvstændige Studier, i Eretria paa Eubøa og i Asklepioshelligdommen i Epidaurus. Begge Steder var det Epigrafikken der lokkede ham. I Eretria var han saa heldig at forefinde en lille Samling Grav-

skrifter der ikke var blevet udgivet; Blinkenberg fik Tilladelse til at publicere den og hans Udgave udkom i Videnskabernes Selskabs Skrifter. Indskrifterne er i og for sig ikke særlig interessante da det mest blot er Personnavne, men Blinkenberg har bearbejdet Materialet med den Nøjagtighed og Grundighed der var den ufravigelige Regel for ham, og har tænkt alt igennem og draget de Slutninger Navnematerialet kan give Anledning til. I Epidaurus kunde han fordybe sig i det Materiale han havde arbejdet saa intenst med ved Prisopgaven; det lykkedes ham ogsaa paa en Række Punkter at naa længere end Forgængerne i Læsning og Tydning af Indskrifterne, og af den græske Udgravningsleder fik han Lov til at publicere nogle hidtil uudgivne Indskrifter. Det var derefter ganske naturligt at han, efter sin Hjemkomst, tog fat paa en Omarbejdelse, Beskæring og Udvidelse af Prisopgaven, og Resultatet blev den Afhandling han blev Doktor paa i 1893: »Asklepios og hans frænder i Hieron ved Epidaurus« (Titelens Form er karakteristisk for Blinkenbergs Forkærlighed for en vis nordisk Tone der hang sammen med hans stille og dybe Fædrelandsfølelse og som i de yngre Aar kunde føre ham ret langt i puristisk Retning; hans stærke Sans for Naturlighed var en effektiv Modvægt herimod). I denne Afhandling gives der en klar og overbevisende Redegørelse for hvorledes Trangen til, og Troen paa overnaturlig Helbredelse — den egentlige Kærne i Asklepiosdyrkelsen — har indpasset Asklepioskikkelsen — hvis ældste Historie er ukendt — i en ny, fast Form og omgivet den med en Kreds af hjælpende Aander, dels igennem folkelig Tradition, dels gennem Præstelegender, og dels gennem den græske Religions rige litterære og kunstneriske Apparat. Det med Sikkerhed fastholdte Udgangspunkt for Betragtningerne er selve Votivindskrifterne, og ogsaa til Detailforstaaelsen af disse gives der en Række værdifulde Bidrag.

Interessen for dette den græske Oldtids bedst kendte Kur- og Valfartsted og det folkelige Liv der udfoldede sig dør, fastholdt Blinkenberg gennem hele sit Liv. I et Par Afhandlinger fra Halvfemserne forelagde han — tildels paa Fransk og Tysk — en Række nye Læsninger og Tydninger af epidauriske Indskrifter og Studier over Votivgaver. Da han mange Aar senere blev Docent ved Universitetet og forelæste over græsk Epigrafik, vendte han tilbage til sin Ungdoms Kærlighed og gennemgik den

store Mirakel-Indskrift med sine Studenter og udgav en populært skreven Bog paa Dansk »Miraklerne i Epidaurus«, hvori han med stor folkloristisk Lærdom stiller en Række af Miraklerne i den rette Belysning og med sikker Haand tager Livet af let-sindige Formodninger om at Præsterne i Epidaurus skulde have været en Slags Læger. I et Tillæg i denne Bog — og senere i en særlig Afhandling — beskæftiger han sig indgaaende med en dansk Parallel, Miraklerne ved Helene-Kilde; og under en af sine sidste Rejser i Grækenland (i 1924) granskede han nyfundne Indskrifter og, som et Resultat heraf, kunde han i 1928 i en paa Dansk skreven Afhandling »Statuen med guldhovedet« forelægge en ny Læsning og Tolkning af en næsten udvisket Indskrift. Her ser man i kort Form nogle af de mest karakteristiske Sider af Blinkenbergs Begavelse. Han forklarer selv hvor medtaget Indskriften er, og føjer til: »fra tidligere arbejde med græske indskrift-steler var jeg kendt med de vilkaar en saadan indskrift byder: selv hvor bogstaverne synes helt forsvundne, kan stundom det svage skær af dem, der er blevet igen, pludselig afsløre en hel linjes sammenhængende tekst.« Men han tilføjer ikke at selv for et Blik der er skærpet indtil det fantastiske ved Træning og taalmodig Energi, er en saadan Indskrift ulæselig undtagen hvis Øjnene bruges af en Mand der har Herredømme over meget omfattende Viden, udpræget Sans for den relevante Detaille, og en stærkt disciplineret Fantasi. Det er f. Eks. karakteristisk at se hvordan en tilfældig Studentereksamensopgave i Tysk Stil gav Blinkenberg et nyt Spor som han straks forfulgte med Energi og Held.

Vi vender tilbage til Tiden efter hans Doktordisputats. Hans Stilling ved Antiksamlingen forandrede Karakter ved Nyordningen af Musæumsforholdene i 1891. Ved denne blev Antiksamlingen, Ethnografisk Samling, og den forhistoriske Del af de danske Samlinger slaaet sammen som første Afdeling af Nationalmusæet; ved denne Afdeling kom Blinkenberg til at gøre Tjeneste. Dette medførte at administrativt Arbejde, Frednings- og Udgravningsrejser kom til at tage en stor Del af hans Tid; til Gengæld erhvervede han sig indgaaende Kendskab til nordisk Arkæologi og praktisk Færdighed i det arkæologiske Arbejde i Marken. Og det var i det hele taget betydningsfuldt for hans senere Virksomhed at han, netop fordi han kom til at arbejde under to helt forskellige

Musæumsordninger, fik en ganske usædvanlig bred Orientering i arkæologisk Stof i videste Forstand. Den græske Arkæologi blev dog ved at være Centrum i hans videnskabelige Arbejde og ved nye Rejser til Grækenland og Italien og de store vesteuropæiske Musæer udvidede han sit Kendskab til alle dens Faser. I Halvfemserne bidrager han til den klassiske Arkæologi, ikke blot med de allerede nævnte Arbejder med epidauriske Emner, men ogsaa med en betydelig Afhandling om præmykenske Oldsager. Det er i og for sig naturligt at den græske Stenalder maatte interessere en Mand der som Blinkenberg besad den sjældne Kombination af praktisk Erfaring i nordisk Arkæologi og dybtgaaende Uddannelse i det klassiske Oldtidsstudium. Hertil kommer at der paa vort Nationalmusæum, ejendommeligt nok, findes adskillige virkelig oplysende Specimina paa præmykenske Oldsager fra forskellige Lokalteter. Det er da intet Under at denne Afhandling bringer Klarhed paa en Række Punkter og giver et stærkt Indtryk af overlegen Beherskelse af Stoffet. I de nordisk-arkæologiske Afhandlinger beskæftiger Blinkenberg sig især med Berøringerne mellem Danmark og den antikke Kulturs Lande; mere udpræget nordisk-arkæologisk er en Afhandling om skæftede Redskaber i den yngre Stenalder. Der blev, ved et mærkeligt Tilfælde, i eet og samme Aar gjort to Fund herhjemme af skæftede Redskaber der, af let forklarlige Grunde, paa den Tid udgjorde en meget sparsomt repræsenteret Kategori af Oldsager. Blinkenberg erkendte i det ene af disse Redskaber en Kornsegl og gjorde vigtige Bemærkninger om den rette Bestemmelse af forskellige Former af Flinteflækker; det andet Redskab var en Økse, og man læser Blinkenbergs Behandling deraf med særlig Glæde, baade fordi der udaf hans Fremstilling lyser Glæden over det — funktionalistisk set — fuldendt smukke Arbejde og fordi man aner en Sammenhæng mellem denne indgaaende Beskæftigelse med Økseskafter og Blinkenbergs smukke Forklaring af den Episode i Odysseen hvor Odysseus demonstrerer sin Færdighed som Bueskytte ved at skyde en Pil gennem Øjerne paa 12 Økser. En lille Afhandling om Helenas Bortførelse staar isoleret mellem denne Periodes Arbejder (hvad der er sjældent hos Blinkenberg); i denne forsøger han at bevise at Sujettet paa en berømt arkaisk Vase er den skønne Helenas Bortførelse, en Tydning som morede Blinkenberg særligt fordi den paagældende Kvindeskik-

kelse paa Vasen, i næsten stødende Grad, fjærner sig fra vore Skønhedsideal. En Afstikker fra Vejen er ogsaa den Afhandling hvori han publicerede et ptolemaisk Papyrus som var erhvervet gennem H. O. Lange og som Blinkenberg, skønt han ikke havde givet sig af med Papyrologi, læste og forklarede med vanlig Omhu og Sikkerhed.

Denne første Periode i Blinkenbergs videnskabelige Vita afsluttedes da han i 1901 blev Medleder af den danske Rhodos-Ekspedition, men, inden vi gaar over dertil, maa omtales en Samling Afhandlinger »Archäologische Studien« der ganske vist først udkom i 1904 men som slutter sig til den foregaaende Periode og hvis enkelte Afhandlinger for Størstedelen var forfattede før 1902. I een Afhandling gennemfører han den allerede omtalte Forklaring af Bueskydning-Scenen i Odysseen; i en anden fortsætter han Asklepios-Linjen gennem Tydning af et attisk Votivrelief. De to øvrige Afhandlinger er fødte af den indgaaende Beskæftigelse med Antiksamlingens Bestand. I Aarene 1893—99 forfattede Blinkenberg en ny »Vejledning for Besøgende« over Antiksamlingen, og hans Arbejdsform krævede at naar han ved den indgaaende Gennemgang der krævedes for at give en saadan »Vejledning« kom til at beskæftige sig med Objekter hvis rette Placering eller Tydning voldte ham Vanskeligheder, da maatte han gøre Holdt og undersøge Sagen til Bunds, og naar han var naaet til en rigtig Bestemmelse og Gruppering forelagde han Resultatet i en Afhandling. Den største af disse Afhandlinger gaar ud fra et romersk Bronzerelief i Antiksamlingen der forestiller den frygiske Gud Sabazios, omgivet af et Væld af mere eller mindre mystiske Attributter; i den ene Haand holder han et Scepter der foroven afsluttes i Form af en Haand med tre løftede Fingre. Herudfra kunde Blinkenberg give den rigtige Tydning af en lang Række Bronzehænder der findes spredt rundt i Europas Musæer: det er Votivgaver forestillende Sabazios' Haand der symboliserer Gudens afværgende og helbredende Magt. Karakteristisk for Blinkenberg er den minutøse, samvittighedsfulde Gennemgang af samtlige Eksemplarer han har kunnet opspore, og Angivelsen af Sammenhængen mellem disse Hænder og gammel Folketro og den kristne Kirkes Anvendelse af Haanden med de tre løftede Fingre. Mindre af Omfang er Afhandlingen om »Griechische Steingeräte« der som Udgangspunkt har den

rige Samling af græske Stenaldergenstande der findes i Nationalmusæet (incl. Rhusopulos-Samlingen der den Gang befandt sig i Glyptoteket). Behandlingsmaaden er præget af at Blinkenberg var saa indlevet i den nordiske Arkæologis hele Kultursyn og havde personlig Føling med dens ledende Skikkelser.

I 1902 rejste Blinkenberg ned til Rhodos for sammen med K. F. Kinch at overtage Ledelsen af en stor Udgravning som Carlsbergfondet lod foretage under Tilsyn af en Kommission i Videnskabernes Selskab, bestaaende af J. L. Ussing og J. L. Heiberg. Ideen til Foretagendet var udgaet fra Kinch der havde opholdt sig meget længe i Grækenland og som i højere Grad end Blinkenberg kunde frigøre sig fra Arbejde herhjemme. Det blev derfor ogsaa Kinch der maatte fortsætte Arbejdet alene (indtil 1914) da Blinkenberg i 1905 efter tre Kampagner maatte vende tilbage til Danmark. Skønt Blinkenbergs Deltagelse i Udgravningerne blev af saa forholdsvis kort Varighed, og skønt han — til dels paa Grund af Dodekanesiens mærkelige og sørgelige Historie — aldrig senere vendte tilbage til Rhodos, blev hans videnskabelige Arbejde for Resten af hans Liv i ganske væsentlig Grad bestemt af Beskæftigelsen med det paa Rhodos fundne rige Materiale. Selve Publikationen af Udgravningerne er end ikke afsluttet nu ved Blinkenbergs Død men maa føres videre af Arkæologer der ikke selv har været med ved Udgravningerne. Aarsagerne til denne beklagelige Forsinkelse er af forskellig Art; i første Række maa nævnes at Kinch kort efter sin Hjemkomst fra Rhodos blev syg og døde i 1921 og at hans Andel i den definitive Publikation udelukkende angaar en Udgravning af sekundær Betydning, i Vrulia, hvor Blinkenberg ikke havde været med. Men det er vel ogsaa rimeligt at nævne at Blinkenbergs Arbejds-Ethos ikke i første Række var bestemt af Hensynet til den arkæologiske Verdens Forventning om hurtig Forelæggelse af nyt Materiale: det væsentlige for ham var at han ikke vilde give noget fra sig førend han ogsaa havde afsluttet de Undersøgelser af mere almen Art han fandt væsentlige og førend han kunde udsende sin Bog i Bevidsthed om virkelig at være færdig.

Det primære Udgravningsfelt var Akropolen i Lindos, der ligger paa Østkysten af Rhodos. Lindos er et førgræsk Navn og har været en vigtig Plads allerede i den mykeniske Tid. Traditioner fra denne Periode er gaaet i Arv til den græske Befolkning der

kom hertil ved den saakaldte doriske Vandring; og selv efter at hele Øen Rhodos var blevet en statslig Helhed og havde faaet Byen Rhodos til Hovedstad, vedblev Lindos at være et religiøst Centrum. Ogsaa i Middelalderen havde Lindos en anselig Betydning, navnlig i den Periode da Johanniterne havde deres Borg her, og der har egentlig aldrig været noget Brud i Traditionen og selve Navnet Lindos lever den Dag i Dag som Navn paa en lille By ved Akropolens Fod. I kulturhistorisk Henseende frembyder Rhodos den særlige Interesse at den i den ældste Periode var et vigtigt Gennemgangsled for Forbindelsen mellem de østlige Kulturer og Grækenland og at den havde en straalende Periode i den hellenistiske Tidsalder og vandt Berømmelse i hele den antikke Verden som Kulturcentrum; det ses bl. a. af at unge Romere, som f. Eks. Cicero, gerne tog herover naar de skulde fuldende deres Uddannelse ved en Studierejse i Grækenland. Store Filosofer som Panætius og Posidonius var Rhodiere; den »rhodiske« Stil i Veltalenheden var et Begreb man regnede med overalt; og nogle af Hellenismens berømteste Billedhuggere, f. Eks. de tre Mestre for Laokoongruppen, var fra Rhodos.

Dette er Baggrunden for de Forventninger man kunde nære ved at optage en Udgravning i Lindos. Og selvom man endnu ikke ganske kan overskue Resultaterne af denne store danske Indsats, og selv om man kan beklage at Lindos-Akropolen, paa Grund af visse historiske og fysiske Forhold, ikke gav synderlig Lejlighed til Udnyttelse af den nordiske Arkæologis fineste Teknik, maa man sige at Forventningerne ikke er blevet skuffet. Og de indtil nu publicerede Resultater har faaet øget Betydning fordi Blinkenberg altid har bestræbt sig for at stille det lindiske Stof ind i en bred Sammenhæng. Som direkte Vidnesbyrd om Lindos-Arbejdet foreligger fra hans Haand, foruden hans Andel i de foreløbige Beretninger, to monumentale, definitive Publikationer, een over de Objekter af mindre Format der blev fundet paa Borgen, og een over Indskrifterne; desuden en fransk og tysk Udgave af den saakaldte Tempelkrønike, en hel Serie »Lindiaca« i vort Selskabs Meddelelser, og endelig nogle Afhandlinger, tildels publicerede i udenlandske Tidsskrifter, om den ældste rhodiske Historie, om Laokoongsgruppen, og enkelte andre Emner.

Som Blinkenbergs største Bedrift maa man nævne Læsningen og Tydningen af den store Indskrift han — en Smule misvisende

— kaldte den »lindiske Tempelkrønike«. Det er en omfangsrig monumental Indskrift, der har været opstillet i Helligdommen paa Borgen men som en Gang, da den hedenske Kultus var døet ud, er blevet slæbt ned fra Klippen for at blive anvendt som Byggemateriale. Den blev fundet ved en lille Kirke, brudt i flere Stykker og stærkt medtaget fordi den har ligget i Aarhundreder som Gulvbelægning, med den beskrevne Side opad. Det er en Tekst af udpræget litterært Tilsnit, forfattet af en ung lærd Lindier i Begyndelsen af det 1. Aarh. f. Chr. med det Formaal at faa fastslaaet den lindiske Athene-Kultus' Ælde og Betydning. Den vigtigste Del af den er en Katalog over de fornemste Motivgaver; heriblandt fandtes der baade Sager af samme dubiose Karakter som de fleste Relikvier i katolske Kirker, og Genstande hvis Authencitet og historiske Placering er ganske klar. Selve Indskriften er nu opstillet i Nationalmusæets Antiksamling og enhver kan dør overtude sig om at Blinkenbergs Læsning af disse paa mange Steder næsten udviskede Bogstaver er en imponerende Præstation. Han har selv undertiden fortalt om hvordan han ved de vanskelige Steder maatte gaa i Maanedsviis og prøve sig frem med alle Former for Belysning, baade kunstige og naturlige. Skønt andre fremragende Epigrafikere siden har arbejdet med Stenen, er det da heller ikke lykkedes dem at naa synderlig længere end Blinkenberg. Ogsaa i Forstaaelsen af Indskriften som Helhed og af dens enkelte Dele lykkedes det Blinkenberg allerede i den første Publikation at opnaa imponerende klare og sikre Resultater, hvad man kan overtude sig om ved at sammenligne den første Udgave med den definitive i den store Indskriftpublikation hvor der i Kommentaren er taget Hensyn til alt hvad Blinkenberg senere har fundet ud af og hvad der er blevet ydet af de mange Epigrafikere, Filologer, og Historikere der har beskæftiget sig indgaaende med »Kroniken«.

Af de andre store Indskrifter er det den saakaldte »Præstelite« der har voldt Blinkenberg mest Hovedbrud. Ved denne og mange andre Indskrifter har han kunnet bygge videre paa Kinchs udmærkede Arbejde — hvad der ogsaa udtrykkelig fremhæves i Indskriftudgavens Titel — men vi skylder i første Række Blinkenberg Tak for at der ved taalmodige og skarpsindige Studier, med Præstelisten som Midtpunkt, er skaffet Klarhed over lindisk Kronologi og Genealogi. Man kan nu, ved Gennemlæsning

af de to store Indskriftbind, virkelig opnaa at føle sig hjemme i dette lille Samfund og blive fortrolig med de Familier der dominerede det gennem et Par Aarhundreder. Og man kan føle dets Forbindelse med den store Verden naar man f. Eks. møder den unge Panætius som »Hierothyt« (Offerpræst) eller, i smaa interne Begivenheder, aner Eftervirkningerne af den Opsigt Laokoongruppen vakte ved sin Fremkomst. I en fængslende Afhandling har Blinkenberg behandlet denne Gruppe og han er, ved Benyttelse af Indskrifternes Vidnesbyrd, ved Iagttagelse af den benyttede Stenart og af skulpturelle Ejendommeligheder (Gruppens reliefagtige Karakter, Behandlingen af Sønnerne som voksne af mindre Format), naaet til vigtige Resultater om Gruppens Tilblivelse (i Tiden omkring Aar 25 f. Chr.) og til Opstilling af den interessante Hypothese at det Værk de tre rhodiske Mestre udførte i Slutningen af det 1. Aarh. har skullet erstatte en ældre Gruppe af reliefagtig Karakter.

Undertiden mærker man, naar man arbejder med den store Indskriftpublikation, visse Mangler der forklares ved at den er blevet til gennem en lang Aarrække og at Blinkenberg var en gammel Mand da han gav den i Trykken, men det drejer sig om Smaating og det altbeherskende Indtryk er Beundring for den forbilledlige Omhu og Kyndighed hvormed den er udarbejdet.

Det andet Omraade der interesserede Blinkenberg i særlig Grad var, som man kan tænke sig, det religionshistoriske og sagnhistoriske. I et Par Afhandlinger har han kastet Lys over den Sammenhæng der er mellem Athene-Kulten i Lindos og den førgræske Religion og Kultur saaledes som vi kender den fra den kretisk-mykenske Verden og specielt fra Cypren. I andre Afhandlinger har han, tildels i nøje Tilslutning til Tempelkrøniken, beskæftiget sig med de rhodiske »Urfolk« og bl. a. særlig studeret de mythiske Telchiniere der hører til den Gruppe Væsener af Nisser og Trolde som Blinkenberg holdt saa meget af.

Det tredie store Omraade er »Smaagenstandene«. Oppe paa Borgen fandtes der, foruden de Smaa-Objekter der er kommet der ved Forglemmelse eller Tab, en stor Mængde Smaasager der har været Votivgaver men paa et givet Tidspunkt, da der ikke mere var Plads til dem i Templet, er blevet stuvet væk i en stor Dynge (af religiøse Grunde kunde man ikke fjerne dem fra Akropolen). Det drejer sig om Vaser, kvindeligt Husgeraad,

Lamper, Statuetter, Smykker, Vaaben, og meget andet. Det var Blinkenbergs Opgave at forelægge denne brogede Vrimmel af Genstande i den definitive Publikation, og det medførte, som det var naturligt for ham, ikke blot at han gav en minutios Beskrivelse af de fundne Objekter men ogsaa at han optog en hel Række Studier over Kategorier af Genstande der ikke forelaa tilstrækkeligt gennemarbejdede. Man finder en Del af disse Forstudier i selve Publikationen; een Gruppe, de saakaldte Fibuler, har han behandlet i en omfattende Særpublikation. Det der særlig gjorde Studiet af disse »Smaaagenstande« fængslende for Blinkenberg var, dels de kronologiske Problemer, dels den intense Beskæftigelse med Dagliglivets Nyttegenstande som det morede ham at kaste Lys over, ikke mindst gennem de Iagttagelser han gjorde over Nutidens Liv, baade andetsteds og hos de græske Bønder som han befandt sig saa vel imellem og forstod saa godt. Interessen for det kronologiske kommer stærkt frem baade i Fibel-Afhandlingen og den store Publikation af »Petits Objets« der begge, saavidt jeg kan skønne, i fremtrædende Grad er præget af Blinkenbergs Skoling i den nordiske Arkæologis Praksis.

Ogsaa et andet af Blinkenbergs store Arbejder fra de senere Aar er i Virkeligheden født som en Udløber af Arbejdet med Lindos. I Tempelkrøniken findes der en kuriøs Historie om en ung Mand der blev lukket inde i Athenes Tempelcelle og hængte sig derinde. Som Historien staar i Indskriften, er det svært at se den egentlige Mening med den. Det har aabenbart intrigeret Blinkenberg og han har ad alle mulige Veje søgt at faa nogen Klarhed derover. Han fandt hvad han søgte i en temmelig skabrøs Anekdote der meddeles i et lille Skrift der tillægges Lukian. Her fortælles om en ung Mand der blev dødelig forelsket i den berømte Venus-Statue der stod i Templet paa Knidos, og om de frygtelige Følger deraf. Ved nøje Granskning af denne Historie blev Blinkenberg klar over at man i Virkeligheden derudaf kunde drage Slutninger af ret vidtrækkende Betydning for denne Statues Forhistorie og Placering. Og endvidere blev han klar over at han, netop ud fra de Erfaringer om Forbindelsen med Østen som han havde gjort ved Studiet af det lindiske Athenebillede (og forresten allerede ved de Studier han i Halvfemserne havde gjort over de gamle Stenalders-Idoler) kunde naa til at forstaa hvordan det kunde gaa til at en attisk Billedhugger i det fjerde

Aarh. f. Chr. — tvært imod den normale Konvention — kunde faa den Bestilling at udføre en nøgen Venus-Statue til Opstilling i et Tempel. Nu er jo, som bekendt, den knidiske Afrodite forsvundet for mange Aarhundreder siden (rimeligvis i den Periode da Kristendommen fortrængte Hedenskabet), og Vejen til at faa et nogenlunde rigtigt Indtryk af hvordan Statuen har været, er da en møjsommelig Sammenstilling af mulige Replikker og Sammenligning med den litterære Overlevering og med Møntbilleder. Blinkenberg gav sig da, som han selv sagde for Spøg, til at »rejse i Venus« og skaffede sig ved Selvsyn, eller i Nødsfald gennem Fotografier, Kendskab til alle Statuer (og Fragmenter) der kan gælde for Replikker af Knidia, og han anstillede dybtgaaende Betragtninger, baade over det almene Forhold mellem de romerske Replikker og Originalerne, og i Særdeleshed over Knidia-Replikernes Forhold til den berømte Original. Resultatet blev en stor og smuk Bog hvor meget nyt Materiale er fremdraget og bedømt med fremragende arkæologisk Akribi og Kyndighed. I en Række enkelte Bemærkninger mærker man ogsaa at Blinkenberg havde levende Sans for skulpturel Skønhed, men egentlig Kunsthistoriker i snævrere Forstand var han ikke og vilde han ikke være.

Ved Siden af disse vidtforgrene Studier der direkte eller indirekte er affødte af Lindos-Arbejdet, fik Blinkenberg Tid til at udføre andre Studier. Særdeles karakteristisk er den Bog han i 1909 udgav om Tordenvaabnet i Kultus og Folketro. Det var et Omraade der maatte tiltrække ham stærkt fordi der her, gennem Samling og Bedømmelse af arkæologisk og etnografisk Materiale i Norden, i den antikke Kulturs Lande, og andetsteds er Mulighed for at paavise store kulturhistoriske Sammenhænge i simple, dybtliggende Forestillinger. Gennem det Blinkenberg havde lært som studeret Mand kunde han da kaste Lys over de Tanker fra en fjærn Tid »der endnu i vor Barndom levede et ubevidst liv hos bonden i den afsides jyske hedeegn«.

I det store og hele kunde han ikke lide at man brød ind i hans Cirkler og forstyrrede de Linjer han havde lagt for sit Arbejde (dette er vel ogsaa Grunden til at han kun ganske sjældent har skrevet Anmeldelser). Men stundom paatog han sig dog Opgaver som kom til ham udefra. Da Union Académique Internationale, hvor Blinkenberg gennem en Aarrække var Danmarks

Delegerede, besluttede at organisere Udgivelsen af et internationalt Corpus Vasorum Antiquorum, paatog han sig, sammen med Friis Johansen, at bearbejde det Materiale der forefindes i danske Samlinger, og Resultatet blev en statelig Samling af (indtil nu) 6 Fascikler. Og da der i 1927, under Redaktion af Friis Johansen, blev udgivet et Oversigtsværk (i Danmark og Sverrig) om Europas forhistoriske Tider, var det Blinkenberg der skrev Afsnittet om Grækenlands forhistoriske Arkæologi. Dette Stof havde han arbejdet med allerede i sin første arkæologiske Periode, og desuden havde han gennemgaaet det paa Universitetet. Afsnittet om det ethniske Substrat for den mykenske Kultur har særlig Betydning fordi Blinkenberg her forfægter en Opfattelse der synes at forklare de foreliggende Forhold paa en naturlig og simpel Maade men som faktisk er opgivet af de fleste andre Arkæologer.

Endelig blev Blinkenberg ogsaa ved med lejlighedsvis at behandle Emner fra nordisk Arkæologi, og den personlige Kontakt med dette Fag og dets Udøvere opretholdt han ved sin Virksomhed i Oldskriftselskabet hvis Vicepræsident han var fra 1934 til 1945.

I det foregaaende har jeg forsøgt at fremhæve de store, klare Linjer der gaar gennem Blinkenbergs videnskabelige Arbejde og som fører til den forbavsende sene Kulmination af hans Produktion (om de Arbejder, tildels betydningsfulde, som jeg har maattet undlade at omtale, henvises til den vedføjede Bibliografi¹). Men for at forstaa hvad Blinkenberg har betydet for dansk Videnskab, maa man ogsaa vide hvad han har ydet gennem sin Undervisning i de Aar han var knyttet til Universitetet, først som Docent, senere (fra 1916) som Professor, indtil han i 1925 tog sin Afsked for helt at kunne hellige sig Arbejdet med Lindos-Publikationerne. Da han i 1911 blev indstillet til Docenturet i klassisk Arkæologi, blev det fremhævet hvilken Betydning det havde at han ogsaa havde Indsigt og praktisk Erfaring i nordisk Arkæologi. Dette Forhold kom ikke til at gøre sig gældende direkte i Blinkenbergs Undervisning da han, saa vidt jeg ved, i sin Universitetsundervisning altid har holdt sig til den klassiske Arkæologis Enemærker. Men indirekte kom det til at betyde meget. Den nære Berøring

¹ Artikler i Aviser, Konversationsleksika (de betydeligste af disse, om Grækenlands Religion og Kultus og om græsk Arkæologi, findes i Salmonsens Konversationsleksikon) o. lgn. er ikke medtaget. Naar intet andet er angivet, er København Udgivelsesstedet.

med Arbejdet i Marken var nemlig en af Aarsagerne til et meget fremtrædende Træk i hans Undervisning: man kunde altid mærke at den klassiske Fortid for ham ikke var noget fjært og ideelt, men noget der havde dyb Betydning fordi der, ogsaa i de smaa dagligdags Ting, er Sammenhæng mellem denne Fortid og den nordiske Fortid og det Land vi lever i i Dag.

Hans Elever var for en meget stor Del klassiske Filologer, og jeg tror ikke der er een af os der ikke har faaet stærke Indtryk og Impulser gennem Blinkenbergs Undervisning fordi vi, gennem Beskæftigelsen med selve de arkæologiske Objekter, fik placeret vor Forstaaelse af de mere abstrakte Kulturomraader der er Filologiens egentlige Omraade, paa en solid Basis og in concreto kunde lære at forstaa hvad Iagttagelse er. Blinkenberg lagde, som man kan tænke sig, et stort Arbejde i Forberedelsen til sine Forelæsninger og Øvelser, og hans Elever følte derfor altid en velgørende Tryghed ved at følge hans Vejledning. Og saa besad han den Egenskab der er saa vigtig for en Universitetslærer: Evnen til at koncentrere Opmærksomheden om en lille bitte Ting og dog just derigennem skærpe Sansen for Sammenhængen og de store Linjer. Og Baggrunden herfor var naturligvis at han ikke blot beherskede sit Fag i snævraste Forstand men ogsaa kunde skabe Liv og Sammenhæng ved sit Kendskab til den antikke Litteratur, ved sin Viden og Erfaring indenfor nordisk Arkæologi, og endelig ved sin levende Forstaaelse af saa mange, baade aandelige og materielle Sider af Hverdagslivet i et gammeldags dansk Milieu.

At Blinkenberg var en saa fremragende Universitetslærer fik særlig Betydning fordi det blev hans Lod at indføre Arkæologien som selvstændigt Fag ved Universitetet og faa den placeret paa den Maade der er naturlig og hensigtsmæssig ved et dansk Universitet. Ogsaa derigennem forberedte han Oprettelsen af en Lærestol i nordisk Arkæologi, det Fag hvis Trivsel i det hele laa ham saa stærkt paa Sinde. Og det er naturligt at det Festskrift hvormed han blev hyldet ved sin Firsarsfødselsdag udkom som et Bind af *Acta Archaeologica* og staar som et Monument for den Tak og den Respekt der skyldes ham baade af nordiske og af klassiske Arkæologer. Som klassisk Filolog er jeg taknemmelig for at have faaet denne Lejlighed til at give Udtryk for Taknemmelighed for det han har betydet ogsaa for den klassiske Filologi herhjemme.

I Videnskabernes Selskab, som Blinkenberg blev Medlem af i 1913, er der særlig Grund til at mindes hvad han har udrettet ved Rhodosekspeditionen og ved de vigtige Publikationer han har ladet fremkomme i Selskabets Skrifter, Oversigter, og Meddelelser. Men der er ogsaa Grund til at mindes hans Foredrag her. En Del af de tilstedeværende vil sikkert huske den Dag i 1941 da han forelagde sit store Indskriftværk. Man fik den Aften et stærkt Indtryk af en gammel men endnu stærk Mands Glæde og Stolthed over at have fuldendt et Storværk som virkelig var færdig, velgjort Arbejde og som vilde være til Ære for dansk Videnskab. Det blev den sidste Gang han talte her, og det varede ikke længe inden han blev svækket paa Sjæl og Legeme. Det var som følte han selv at nu havde han udrettet sin Pligt og nu var der ikke mere Arbejde der ventede paa ham. Hans sidste Tid var sørgelig. Den sidste Gang jeg saa ham laa han paa Hospitalet og havde kun momentvis Klarhed i sine Tanker. Jeg prøvede at udtrykke overfor ham den Taknemmelighed hans Elever følte overfor ham og den Beundring vi følte for den store Indskriftudgave der kronede hans Livsværk, og da jeg saa ogsaa kunde fortælle ham at et stort Hold af dygtige Unge for Tiden deltager i Øvelser over græsk Epigrafik, da talte han med stærk Bevægelse om at det altid havde været hans Bestræbelse at udrette noget der ikke var unyttigt og at han gerne vilde kunne tro at de Værdier han havde følt ved Oldtidsstudiet ikke blev glemt eller sat til Side. Jeg synes jeg har Ret til at bringe disse Ord videre her, som Vidnesbyrd om de Tanker der fyldte Blinkenberg i hans sidste Levetid, og om den stærke Ethos der var Drivfjederen til denne fremragende Videnskabsmands og Universitetslærers utrættelige Arbejde og virksomme Interesse for sit Fag og sine Elever.

Ære være hans Minde.

Publikationer af Chr. Blinkenberg.

1. *Udsigt over de nyere fortolkninger af carmen fratrum Arvalium* (kort Referat af Foredrag holdt d. $15/5$ 1884). I *Kort Udsigt o. d. phil.-hist. Samfunds Virksomhed*, 1885, S. 51—54.
2. *Om resterne af det sigmatiske aorist i latin* (kort Referat af Foredrag holdt d. $30/10$ 1884). I *Kort Udsigt o. d. phil.-hist. Samfunds Virksomhed*, 1886, S. 68—69.
3. *Om Ordet fej(g)*. I *Vor Ungdom*, 1896, S. 438—442.
4. (sammen med Dines Andersen) *Dansk lydskrift med hovedpunkterne af den danske lydlære. Med et forord af Vilh. Thomsen*. 1888.
5. *Sokrates's anklager i Xenofons erindringer om Sokrates*. I *Festskrift i Anledning af Borchs Kollegiums 200-Aars Jubilæum*, 1889, S. 285—312.
6. [Biografi af] *Carl Ludvig Müller*. I *Museum*, 1891, 2, S. 233—241.
7. *Eretriske gravskrifter*. = *Vid. Selsk. Skr.*, 6. R., hist. og philos. Afd. III, 2, 1891.
8. *Fra Epidaurus. Bemærkninger til de udgivne indskrifter*. I *Nord. Tidsskr. f. Philol.*, Ny R., 10, S. 257—277.
9. *Asklepios og hans frænder i Hieron ved Epidaurus* [Doktordisputats], 1893.
10. *Nationalmuseet. Antiksamlingen. Vejledning for Besøgende* [Teksten forfattet af Chr. B.], 1893—99. (Samtidig i tysk Oversættelse. I 1918 ny Udgave; i 1919 i Tilslutning hertil fuldstændig Oversættelse ved Chr. B. af den lindiske Tempelkrønike.).
11. *Les inscriptions d'Epidaure*. I *Nord. Tidsskr. f. Philol.*, 3. R., 3, 1894—95, S. 153—178.
12. [Anmeldelse af] Sam Wide, *Lakonische Kulte*. I *Nord. Tidsskr. f. Philol.*, 3. R., 3, 1894—95, S. 40—44.
13. *Etruskisk kedelvogn funden ved Skallerup*. I *Aarb. f. nord. Oldk.*, 1895, S. 360—375. (Fransk Overs. i *Mém. d. Ant. du Nord*, 1896, S. 70—84).
14. *Præmykeniske oldsager. Bidrag til studiet af Grækenlands ældste kultur*. I *Aarb. f. nord. Oldk.*, 1896, S. 1—64. (Fransk Overs. i *Mém. d. Ant. du Nord*, 1896, S. 1—69).
15. *Epidaurische Weihgeschenke, I—IV*. I *Athen. Mitt.*, 23, 1898, S. 1—35; 24, 1899, S. 294—309 og S. 379—397.
16. *L'enlèvement d'Hélène représenté sur un lécythe protocorinthien*. I *Revue Arch.*, Sér., 2, 1898, S. 399—404.

17. *Skæftede stenaldersredskaber*. I *Aarb. f. nord. Oldk.*, 1898, S. 125—156. (Fransk Overs. i *Mém. d. Ant. du Nord*, 1898, S. 165—198).
18. *Romerske bronzekar med fabriksmærke*. *Romerske bronzestatuetter*. I *Aarb. f. nord. Oldk.*, 1900, S. 51—82. (Fransk Overs. i *Mém. d. Ant. du Nord.*, 1900, S. 297—311 og 1902, S. 1—19).
19. *Et attisk votivrelief*. I *Festskrift til J. L. Ussing*, 1900, S. 1—18. (I tysk Overs. i *Archäol. Stud.* [Nr. 23]).
20. *Un contrat de vente de l'époque ptolémaïque*. I *Vid. Selsk. Oversigt*, 1901, S. 119—126.
21. [Anmeldelse af] H. R. Hall, *The oldest civilization of Greece*. I *Nord. Tidsskr. f. Philol.*, 3. R., 11, 1902—03, S. 74—76.
22. *Exploration archéologique de Rhodes (Fondation Carlsberg)*. *Premier rapport*. I *Vid. Selsk. Oversigt*, 1903, S. 73—98.
23. *Archäologische Studien*, 1904.
24. *Exploration archéologique de Rhodes (Fondation Carlsberg)*. *Troisième rapport*. (Afsnit III af Blinkenberg og Kinch, Afsnit IV af Blinkenberg). I *Vid. Selsk. Oversigt*, 1905, S. 29—125.
25. [Anmeldelse af] W. Judeich, *Topographie von Athen*. I *Nord. Tidsskr. f. Philol.*, 3. R., 14, 1905—06, S. 164—171.
26. *Tordenvaabenet i kultus og folketro, en komparativ archæologisk undersøgelse*. = *Studier fra Sprog- og Oldtidsforsk.*, 79, 1909.
27. *The thunderweapon in religion and folklore, a study in comparative archaeology*, Cambridge 1911.
28. *Epinetron und Webstuhl*. I *Athen. Mitt.*, 36, 1911, S. 145—152.
29. *Tordenvåbenet i danske oldtidsfund*. I *Festskrift til H. F. Feilberg*, 1911, S. 58—71.
30. *La chronique du temple lindien (Exploration archéol. de Rhodes, Fondation Carlsberg, VI)*. I *Vid. Selsk. Oversigt*, 1912, S. 317—457.
31. *A propos des vases cyréniens*. I *Revue archéol.*, 4. Sér., 21, 1913, S. 418—19.
32. Ῥόδου κτίσται. I *Hermes*, 48, 1913, S. 236—249.
33. [Anmeldelse af] *Inscriptiones Graecae*, ed. O. Kern. I *Nord. Tidsskr. f. Philol.*, 4. R., 2, 1913—4, S. 175—177.
34. *Die lindische Tempelchronik, neu bearbeitet*. = *Kleine Texte f. Vorles. u. Übung.*, 131, Bonn 1915.
35. *Rhodische Urvölker*. I *Hermes* 50, 1915, S. 271—303.
36. *Mindre meddelelser om danske fund af græske og romerske oldsager*. I *Aarb. f. nord. Oldk.*, 1915, S. 165—173.
37. *Un bas-relief votif grec de la Glyptothèque Ny-Carlsberg*. I *Vid. Selsk. Oversigt*, 1916, S. 203—209.
38. Συμφαλίδες. I *Nord. Tidsskr. f. Filol.* 4. R., 5, 1916—17, S. 65—80.
39. *Søvn og død. Det antikke motiv i Thorvaldsens relief Natten*. I *Kunstmuseets Aarsskr.*, 1917, S. 131—154.
40. *Miraklerne i Epidaurus*. 1917.
41. *L'image d'Athana Lindia (= Lindiaca I)*. = *Vid. Selsk. hist.-filol. Medd.*, I, 2, 1917.
42. *Helene Kilde i de skiftende tiders lys*. I *Vor Tid*, 2, 1917, S. 97—125.

43. *Polykleitos*. I *Kunstmuseets Aarsskr.*, 1918, S. 125—160.
44. *Den knidiske Afrodite*. I *Kunstmuseets Aarsskr.*, 1920, S. 1—40 og 132—133.
45. *Hades's munding*. = *Vid. Selsk. hist.-filol. Medd.*, 2, 5, 1919.
46. *Kretisk seglring fra ældre mykenisk tid*. I *Aarb. f. nord. Oldk.*, 1920, S. 308—322.
47. *Den underjordiske basilika ved Porta Maggiore i Rom*. I *Architekten*, 1922, S. 277—296.
48. *Jærnets hjemstavn*. I *Aarb. f. nord. Oldk.*, 1923, S. 139—206. (Fransk Overs. i *Mém. d. Ant. du Nord*, 1925, S. 191—206).
49. *Le temple de Paphos*. = *Vid. Selsk. hist.-filol. Medd.*, 9, 2, 1924.
50. (sammen med K. Friis Johansen) *Corpus Vasorum Antiquorum. Danmark. Sous la direction de Chr. Blinkenberg*, Fasc. 1—6, Paris og Kbhvn., 1924—1939.
51. *Gorgone et lionne*. I *Rev. Archéol.*, 5. Sér., 19, 1924, S. 267—279.
52. *Lindiaca II—IV*. = *Vid. Selsk. hist.-filol. Medd.*, 11, 4, 1926.
53. *Fibules grecques et orientales*. = *Lindiaca V* = *Vid. Selsk. hist.-filol. Medd.*, 13, 1, 1926.
54. [Anmeldelse af] B. Laum, *Heiliges Geld og Das Eisengeld der Spartaner*. I *Gnomon*, 2, 1926, S. 102—109.
55. *Grækenlands forhistoriske Kultur*. I *De forhistoriske Tider i Europa, under Redaktion af K. Friis Johansen*, 1, 1927, S. 109—250. (Svensk Overs. i den samtidig i Sverrig udsendte Udgave).
56. *Zur Laokoongruppe*. I *Röm. Mitt.* 42, 1927, S. 177—192.
57. *Statuen med guldhovedet*. I *Danske Studier*, 1928, S. 97—113.
58. *Der panathenäische Siegespreis in einem Epigramm der Anthologie*. I *Hermes*, 64, 1929, S. 272—274.
59. *La déesse de Lindos*. I *Actes du 5. congrès intern. de l'hist. des religions à Lund*, Lund 1929, S. 181—183. (Sml. Nr. 60).
60. *La déesse de Lindos*. I *Arch. f. Religionswiss.*, 28, 1929, S. 154—165.
61. *Die dänischen Ausgrabungen in Lindos*. I *Arch. Inst. d. deutsch. Reiches, Berich. ü. d. Hundertjahrfeier*, Berlin 1930, S. 269—270.
62. *Gaurion, ein umgetäufte attischer Töpfer*. I *Hermes* 66, 1931, S. 119—122.
63. *Lindos. Fouilles et recherches 1902—1914 (Fondation Carlsberg)*. Par Chr. Blinkenberg et K. F. Kinch. I. *Fouilles de l'Acropole. Les petits objects*, par Chr. Blinkenberg, 1—2, Berlin 1931.
64. *Knidia. Beiträge zur Kenntnis der praxitelischen Aphrodite*. 1933.
65. *Apollon Hyperdexios dans le fronton ouest d'Olympie*. I *Annuaire de l'Institut de philol. et d'hist. orient.*, 2, Bruxelles 1933—34 (= *Mélanges Bidez*), S. 27—33.
66. [Anmeldelse af] Rich. Eilman, *Labyrinthos*. I *Gnomon*, 10, 1934, S. 295—298.
67. *Les prêtres de Poseidon Hippios, étude sur une inscription lindienne*. = *Lindiaca VI* = *Vid. Selsk. arch.-kunsthist. Medd.*, 2, 2, 1937.
68. *Triemiolia, étude sur un type de navire rhodien*. = *Lindiaca VII* = *Vid. Selsk. arch.-kunsthist. Medd.*, 2, 3, 1938.

69. *Deux documents chronologiques rhodiens.* = *Lindiaca VIII* = *Vid. Selsk. arch.-kunsthist. Medd.*, 2, 4, 1938.
70. *Règlements de sacrifices rhodiens.* I Δράγμα (Festschrift Martin P. Nilsson), Lund 1939, S. 96—113.
71. *De danske udgravninger i Lindos.* I *Arkæol. og kunsthist. Afhdl. tilegnede Frederik Poulsen*, 1941, S. 1—14.
72. *Lindos. Fouilles et recherches (Fondation Carlsberg).* Par Chr. Blinkenberg et K. F. Kinch. II. *Fouilles de l'Acropole. Inscriptions publiées en grande partie d'après les copies de K. F. Kinch par Chr. Blinkenberg*, 1—2, Berlin og Kbhvn., 1941.